

Η κοιλάρφανη Παναγιώτα (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

/ [Πεμπτουσία](#)



Στον ιστορικό Ναό του Αγιώργη της Πιάνας Αρκαδίας, ακουγόταν ραγισμένη από συγκίνηση, η φωνή του Παπαγιώργη. «Στέφεται ο δούλος του Θεού Παναγιώτης, την δούλην του Θεού Χρυσούλαν, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Αμήν»!..

Ήταν καλοκαίρι του 1912. Η Χρυσούλα, η νύφη, ήταν κόρη του. Ο Παναγιώτης Ιωάννου Πλιώτας, ο γαμπρός.

Μετά το μυστήριο στήθηκε χορός στο προαύλιο του Αγιώργη. Τα τραγούδια του γάμου ακουγόντουσαν με φωνές σπασμένες από τη συναισθηματική φόρτιση και έσβηναν απαλά στα ψηλά ελάτια του Μαινάλου.



Το γλέντι δεν κράτησε πολύ. Η νύφη κι ο γαμπρός είχαν πολύ δρόμο να διαβούν, ως την Αλβανίτσα, το χωριό του γαμπρού.

Οι συμπεθέροι που συνόδευαν το γαμπρό δεν ήθελαν να τους πάρει η νύχτα.

Η Αντώνα, η μάνα του γαμπρού, παπαδοκόρη και η ίδια, υποδέχτηκε τη νύφη στην είσοδο του σπιτιού. Το καθιερωμένο ρόδι, όλο γλιστρούσε, κάτω από το πόδι της νύφης, σαν να μην ήθελε να δείξει αυτό που συμβόλιζε.

Πέρασε το καλοκαίρι και μπήκε ο Σεπτέμβρης.. Τα σταφύλια ωρίμαζαν και πλησίαζε ο τρύγος. «Θέρος, τρύγος, πόλεμος», κατά που λέει ο λαός. Ο τρύγος όμως δεν άρχισε ποτέ για το γαμπρό, γιατί τον πρόφτασε ο πόλεμος.

Στις 17 Σεπτέμβρη ήρθε η Διαταγή Επιστράτευσης. Εντός 24 ωρών παρουσία στο 11ο Σύνταγμα στην Τρίπολη. Από την Τρίπολη στον Πειραιά. Από τον Πειραιά ακτοπλοϊκά στην Αγία Μαρίνα Φθιώτιδας. Λαμία, Δομοκός, Φάρσαλα, Ελασσώνα, μεθόριος!

Ο Παναγιώτης, στρατιώτης του 5ου Λόχου, του 11ου Συντάγματος της 4ης Μεραρχίας, εξορμά κι αυτός για την απελευθέρωση της Μακεδονίας.

Η ορμή του Ελληνικού Στρατού είναι ασυγκράτητη. Ανατρέπει κάθε αντίσταση και

προελαύνει νικηφόρα ελευθερώνοντας τους σκλάβους αδελφούς.

Αν πέσουν τα Γιαννιτσακιά κρίνεται γρήγορα η όλη έκβαση αυτού του πολέμου. Ο εχθρός έχει καλά οχυρώσει τα υψώματα που είναι πέρα από τον κάμπο και τα βαλτοτόπια. Το πεζικό καλείται να κάνει προέλαση, ακάλυπτο, προς την οχυρωμένη τοποθεσία, υπό καταιγιστική βροχή.

19 Οκτώβρη 1912. Η βροχή δυναμώνει. Η μάχη αρχίζει. Ο ηρωισμός του Ελληνικού Στρατού δεν μπορεί να αποδοθεί με το λόγο. Βαλλόμενος καταιγιστικά προελαύνει ακάλυπτος, κατά των οχυρών και παλεύει σώμα με σώμα, με εφόπλου λόγχη. Πέφτει το σκοτάδι. Τα όπλα σιγούν.

20 Οκτώβρη 1912. Πρωί-πρωί, με δυναμωμένη τη βροχή, η μάχη συνεχίζεται σκληρή. Σε λίγες ώρες η νίκη θα στεφανώσει τα μέτωπα των ηρώων. Εκεί στη μεγάλη αντάρα της τελικής προσπάθειας και της μεγάλης δόξας, άσπλαχνο, άδικο, βόλι πικρό, πήρε ψηλά κοντά στους Αθανάτους τον στρατιώτη Παναγιώτη Πλιώτα του Ιωάννου και της Αντώννας.

Στην κοιλιά της Χρυσούλας εκείνη την ώρα σκίρτησε το κυοφορούμενο, παίρνοντας το μήνυμα ότι δεν θα γνωρίσει ποτέ στη ζωή αυτή τον ήρωα πατέρα του.

Θα πάρει μόνο το όνομά του και τη δόξα του! Αμήν.